

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12074/2025
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милић, адвокат из ..., против туженог "Агрорума" д.о.о. Рума из Руме, чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2733/24 од 14.05.2025. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против обавезујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2733/24 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 537/22 од 29.04.2024. године, која је исправљена решењима истог суда од 28.06.2024. године и 14.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је преостали тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име накнаде материјалне штете због учињених повећаних издатака ради ангажовања других лица ради неге и помоћи исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због измакле користи у висини очекиване зараде по редовном току ствари коју је изгубио исплати за период од јануара 2015. године до октобра 2023. године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати један укупан износ будуће ренте одједном уместо ренте (капитализована рента) у износу од 13.057.952,00 динара, са законском затезном каматом почев од 29.04.2024. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 2.795.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 2733/24 од 14.05.2025. године, ставом првим изреке, укинуо пресуду Основног суда у Сремској Митровици П 537/22

од 29.04.2024. године, исправљену решењима од 28.06.2024. године и 14.10.2024. године. Ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен, па је тужени обавезан да му на име накнаде материјалне штете због учињених повећаних издатака ради ангажовања других лица ради неге и помоћи исплати за периоде наведене у том ставу изреке, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, док је преко досуђених, а до укупно траженог износа од 1.920.787,00 динара, тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде исплати за период од јануара 2015. године до октобра 2023. године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, док је преко досуђених, а до тражених бруто износа минималне зараде за наведени период тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име будуће штете - капитализоване ренте исплати износ од 9.140.566,40 динара, са законском затезном каматом почев од 29.04.2024. године, па до исплате, док је преко досуђеног а до траженог износа од 13.057.925,00 динара, са законском затезном каматом, тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 2.201.135,66 динара. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 98.551,69 динара.

Против обавезујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде на које ревидент неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је задобио тешке телесне повреде 06.03.2012. године, када је имао дванаест година, тако што је ушао у трафо станицу, кроз незаштићени отвор, попео се на металне мердевине и њима на спрат, где је дошао у контакт са жицом долазног високог напона мреже и доживео струјни удар. Предметна трафо станица 06.03.2012. године није била исправна и била је ван функције. Због задобијених повреда, тужиоцу је ампутирана десна рука у целини, као и горња трећина десне потколенице, а након тога је подвргнут низу операција, па је код тужиоца, због задобијених повреда наступило умањење животне активности од 100% проузрокованог губитком десне руке у целини, као и десне потколенице, а постоји и трајни губитак радне способности од 100% као последице несрећног случаја. Тужилац је онеспособљен у обављању већине активности свакодневног живота у смислу рутинских активности облачења, обувања и слично, док у обављању других активности мора да улаже додатни напор (дуже стајање и ходање). Тужилац је потпуно радно неспособан и није у стању да издржава себе и породицу. У свакодневним животним активностима користи естетску протезу због губитка десне руке у целини и потколелу

протезу због губитка десне потколенице. Након повређивања тужилац је завршио средњу трогодишњу школу и по занимању је Засновао је ванбрачну заједницу у којој има кћерку, а није корисник пензије. Тужилац је настанку штете допринео са 30%. Накнаду за туђу негу и помоћ тужилац је остварио 2020. године на основу решења за социјални рад "Сава" Сремска Митровица од 14.05.2022. године, којим је тужиоцу признато право на увећан додатак за помоћ и негу другог лица. Вештачењем је утврђена висина минималне зараде, у утуженом периоду и капитализирана рента обрачуната од дана израде налаза вештака (01.09.2023. године) до одласка тужиоца у старосну пензију 19.12.2064. године, тако што је судски вештак капитализирану ренту извршио за 40 година радног стажа, а не за године када би тужилац отишао у старосну пензију са навршених 65 година живота (преостало је 41 година три месеца и 19 дана). Тужени је истакао приговор застарелости потраживања тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је тужбени захтев тужиоца делимично усвојио, применом одредби чланова 188. став 4. и 5. и 195. Закона о облигационим односима, у вези одредбе члана 192. истог Закона, налазећи да он основано потражује накнаду штете у виду изгубљене зараде за период од јануара 2015. године, закључно са даном пресуђења, јер би од тада, по редовном току ствари, стекао могућност да се запосли и остварује зараду да до повређивања није дошло, па му свакако припада право на минималну зараду, јер је то најнижи износ који би тужилац могао да оствари за обављени рад. Износе накнаде штете другостепени суд је тужиоцу досудио умањене за 30% колико износи његов допринос настанку штете. За наредни период, од пресуђења, па убудуће, по оцени другостепеног суда, тужиоцу припада право на новчану ренту као штету коју трпи због потпуног губитка радне способности. По становишту другостепеног суда, тужилац је доказао да постоји оправдани разлог за исплату ренте у капитализираном износу, будући да је он, у раном животном добу (12 година) претрпео вишеструке озбиљне повреде због којих је код њега наступио потпуни губитак радне способности, као и умањење животне активности од 100% из ког разлога су његове свакодневне животне потребе повећане и његови напори у обављању свакодневних животних активности (одржавање хигијене, храњење, облачење и друго). Другостепени суд је захтев тужиоца усвојио умањен за његов допринос од 30% на основу одредбе члана 192. Закона о облигационим односима. Приговор застарелости, који је тужени истакао, другостепени суд је ценио и закључио да је неоснован, имајући у виду да је тужилац тужбом поставио тужбени захтев којим је тражио накнаду нематеријалне штете, као и накнаду материјалне штете коју је у тужби определио као штету због трајно повећаних потреба, а касније као штету због изгубљене зараде, будући да је тужилац тек накнадно стекао могућност да се запосли и остварује зараду. По мишљењу другостепеног суда, наведени захтеви представљају захтев за накнаду материјалне штете у смислу одредбе члана 195. став 2. Закона о облигационим односима, и као такви не представљају различите захтеве већ начин испуњења захтева за накнаду материјалне штете, па је другостепени суд нашао да су наводи туженог да такав захтев није постављен у тужби и да је потраживање тужиоца за накнаду материјалне штете застарело, без основа. Такође, по оцени другостепеног суда, тужиоцу накнада за туђу негу и помоћ припада за досуђени период у износима обрачунатим спрам висине те накнаде по подацима Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, али умањена за његов допринос настанку штете од 30%.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Накнада штете у случају телесне повреде или нарушења здравља прописана је одредбом члана 195. Закона о облигационим односима, тако што ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове. С тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења (став 1.). Накнада у облику новчане ренте прописана је одредбом члана 188. истог Закона, тако што је у случају смрти, телесне повреде или оштећења здравља, накнада се одређује по правилу у облику новчане ренте, доживотно или за одређено време (став 1.). Ако дужник не пружи обезбеђење које суд одреди поверилац има право да захтева да му се уместо ренте исплати једна укупна свота чија се висина одређује према висини ренте и вероватном трајању повериоачевог живота, уз одбитак одговарајућих камата (став 4.). Оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била има право само на сразмерно смањену накнаду у смислу одредбе члана 192. став 1. Закона о облигационим односима.

У конкретном случају, о основу одговорности тужене одлучено је правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1731/20 од 20.10.2020. године, која је била предмет разматрања по ревизији на основу пресуде Врховног касационог суда Рев 1134/2021 од 27.01.2022. године, а побијаном пресудом разматрана је висина накнаде материјалне штете тужиоцу због изгубљене зараде и на име увећаних издатака ради ангажовања других лица ради неге и помоћи. Висина накнаде за туђу негу и помоћ утврђена је према подацима Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Сремска Митровица, на месечном нивоу и тужиоцу призната као накнада штете до дана пресуђења, а убудуће је тужиоцу призната рента утврђена налазом и мишљењем судског вештака на бази просечне зараде радника са средњом стручном спремом за период од 40 година пуног радног стажа.

Неосновани су наводи ревизије туженог да је другостепени суд тужиоцу признао право на накнаду за туђу негу и помоћ и за периоде када је он боравио у здравственим установама. Супротно тим наводима ревизије туженог, тужиоцу је, побијаном пресудом, накнада штете због повећаних издатака ради ангажовања других лица ради неге и помоћи призната у периоду од октобра 2012. године до децембра 2019. године, при чему је, на основу извештаја Републичког фонда за здравствено осигурање од 04.11.2023. године, под бр. 07-02-180-94/2023 он током лечења боравио у здравственој установи и то: у току 2013. године од 04.12.2012. године до 10.12.2013. године у здравственој установи – Специјална болница за рехабилитацију и ортопедску протетику Београд; у току 2015. године од 11.05.2015. године до 13.05.2015. године у здравственој установи - Специјална болница за рехабилитацију и ортопедску протетику Београд; у току 2022. године од 04.10.2022. године до 07.10.2022. године у здравственој установи – Општој болници у Сремској Митровици, па је јасно да се ради о периодима који су трајали неколико дана и нису од утицаја на признавање предметне накнаде тужиоцу. Током 2012. године тужилац је у здравственим установама био пре октобра месеца од када му је признато право на предметну накнаду. Неосновани су наводи ревизије тужиоца да је другостепени суд тужиоцу досудио право на изгубљену зараду за септембар и октобар 2023. године иако је тај период покривен капитализираном рентом, те да је на тај начин тужени обавезан да два пута плати за исти период. Супротно тим наводима ревизије, другостепени суд је туженог обавезао да тужиоцу накнади материјалну штету због изгубљене зараде за период пре

пресуђења, док је капитализирана рента тужиоцу досуђена убудуће. С тим у вези, судски вештак економско-финансијске струке Јован Драгаш је у свом налазу од 18.09.2023. године у ком се изјаснио о капитализираној ренти навео да је рачунајући од 01.09.2023. године до одласка у старосну пензију тужиоца (19.12.2064. године), преостало 41 годину три месеца и 19 дана, али да ће капитализирану ренту обрачунати за 40 година радног стажа, а не за године када би тужилац отишао у старосну пензију са навршених 65 година живота, имајући у виду да пуни радни стаж износи 40 година, па су неосновани наводи ревизије туженог да је главница његове обавезе неосновано увећана.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 2. и 154. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да тужени ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**